

Arrest

nr. 144 428 van 29 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER ,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 9 oktober 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd op 4 november 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2012 huwde verzoeker met mevrouw E.A.H, van Belgische nationaliteit.

Op 18 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, dat hem op 17 januari 2013 werd geweigerd.

Op 15 april 2013 kwam verzoeker aan in België in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 7 juni 2013 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 november 2013 legde mevrouw E.A.H. tegen verzoeker klacht neer bij de lokale politie wegens verkrachting.

Op 6 juni 2014 werd de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 maart 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht, waarin hij werd gevraagd om alle documenten over te maken die nuttig kunnen zijn in het kader van het onderzoek voor een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoeker legde hierop een brief van zijn raadsman, een aantal getuigenissen en arbeidscontracten voor aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 1 juli 2014 vroeg het openbaar ministerie aan de Dienst Vreemdelingenzaken om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken omwille van een vermoeden van schijnhuwelijk en een einde van samenwoning.

Op 9 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Een relatieverslag d.d. 13.01.2014 toont aan dat mevrouw de woning verlaten heeft en ondergedoken is in een vluchthuis. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 03.03.2014 als alleenstaande op een ander adres staat ingeschreven.

Er is dus geen sprake van een gezinscel tussen beiden.

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 42quater§4 van de wet van 15.12.1980.

Er is weliswaar een schrijven van de advocaat van betrokkene waarin gesteld wordt dat betrokkene slachtoffer is geworden van huishoudelijk geweld, vergezeld van een PV van de Politie van Hasselt.

De inhoud van het proces verbaal is gebaseerd op feiten die betrokkene zelf verklaart aan de politiediensten. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijke en waarachtigheid worden getoetst. Het medisch attest van betrokkene toont daarenboven geen verband met eventuele agressie.

Bovendien zijn er ernstige klachten van de echtgenote en haar familieleden omtrent agressief gedrag, verkrachting en bedrog in hoofde van betrokkene en tegenover de echtgenote.

Het verhaal van betrokkene wordt hierdoor serieus op de helling gezet. Daardoor kan hij niet het voordeel van de twijfel genieten.

Sowieso tonen de verhalen van betrokkene enerzijds en de echtgenote en haar familie anderzijds aan dat er sprake is van een ernstige breuk in de relatie. Mevrouw en haar familie willen niks meer te maken hebben met betrokkene.

Op 18.03.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 06.06.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-verklaringen op eer door derden die betrokkene als een positieve persoon beoordelen. Verklaringen op eer kunnen ten eerste niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst. Daarbij wegen deze beoordelingen niet op tegen het feit dat betrokkene slechts in april 2013 in België aankwam en nog geen jaar bij de echtgenote heeft gewoond .

-een arbeidscontract van bepaalde duur bij D.A. voor de periode van 17.03.2014 t/m 16.06.2014 en een arbeidscontract van onbepaalde duur vanaf 01.06.2014, eveneens bij D.A.. Echter, bij natrekking van de Dolsis-gegevensbank blijkt dat betrokkene sinds 16.06.2014 is uitgeschreven als werknemer bij D.A.. Bijgevolg is niet aangetoond dat de economische situatie van betrokkene stabiel is.

Bovendien weegt deze korte arbeidsperiode niet op tegen het korte verblijf in België en de korte samenwoning met de echtgenote.

"Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 54 van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling , van artikel 42quater, § 1, laatste lid en § 4 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit eerste onderdeel toe als volgt:

"Doordat, eerste tak, verwerende partij beweert dat verzoeker aan geen enkele voorwaarde van artikel 42quater §4 zou voldoen;

Terwijl uit de door verzoeker meegedeelde stukken en uitleggingen duidelijk blijkt dat hij het slachtoffer is van huishoudelijk geweld;

De echtgenote van verzoeker, alsook haar familie hebben zich immers zeer gewelddadig en agressief gedragen ten aanzien van verzoeker; Hij is vaak het slachtoffer geweest van geweld en is reeds meerdere keren bij vrienden moeten gaan overnachten omwille van de gewelddadigheid van zijn schoonfamilie; Hij is daarnaast gedurende 3 dagen opgesloten geweest in het huis van zijn echtgenote, zonder eten en zonder hem toe te laten om contact te hebben met anderen; Zijn zus werd ongerust aangezien ze geen nieuws van haar broer had en is hem gaan opzoeken; Hierdoor besepte ze onder welke omstandigheden haar broer leefde bij zijn echtgenote en heeft ze hem aangeraden om te vertrekken, aangezien hij duidelijk in gevaar was;

Hij heeft dan uiteindelijk op 21 januari 2014 klacht neergelegd voor slagen en verwondingen toegebracht door zijn echtgenote en haar familie op 3 januari 2014; Daarvoor heeft hij nooit klacht durven neerleggen uit schaamte; Op 3 januari omstreeks 18u30, begaf verzoeker zich naar de woning van zijn vrouw en haar familie, waarna zijn echtgenote hem met zijn sjaal naar binnen trok en hem begon te slaan, alsook een kniestoot gaf; Hij werd eveneens geslagen door de broer van verzoekster, met de handen en met een stuk hout; Verzoeker was in paniek was en is uiteindelijk kunnen wegvlugten;

Hij heeft zich naar de spoeddienst van het Jessa ziekenhuis te Hasselt moeten begeven die een medisch attest heeft opgesteld na onderzoek waaruit blijkt dat hij de volgende letsels had:

- Krabletsels thoracaal en cervicaal

- Buil op het achterhoofd van 4tal cm

- Contusies thv beide knieën, linkerheup en linkerschouder

Zijn echtgenote heeft hem aan de deur heeft gezet, zonder dat hij zelfs maar zijn kleren kon meenemen;

Hij heeft uiteindelijk een beroep heeft moeten doen op de politie om zijn kleren te kunnen terugkrijgen;

Verwerende partij houdt totaal geen rekening met deze elementen en stelt zich tevreden met de bewering dat het proces-verbaal gebaseerd zou zijn op feiten die verzoeker zelf heeft verklaard aan de politie, alsook dat het medisch attest geen verband houdt "met eventuele agressie";

Uit het medisch attest blijkt nochtans dat verzoeker krabletsels vertoonde, alsook een buil op zijn achterhoofd en contusies ter hoogte van beide knieën, linker heup en linker schouder;

Dit medisch attest staat dus overduidelijk de verklaringen van verzoeker in zijn klacht van 21 januari 2014 aangaande het huishoudelijk geweld dat hij heeft ondergaan op 3 januari;

Verwerende partij heeft dus een kennelijke beoordelingsfout begaan door te stellen dat het medisch attest geen verband zou tonen met eventuele agressie en dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld, terwijl uit het bovenstaande klaarblijkelijk het tegendeel volgt;

Daarnaast worden de beweringen van de echtgenote van verzoeker en haar familieleden ten stelligste betwist door verzoeker;

Ten slotte heeft verwerende partij niet op voldoende wijze rekening gehouden met de economische situatie en met de sociale en culturele integratie van verzoeker;

Verzoeker legde immers verscheidene attesten voor waaruit zijn integratie blijkt; Verwerende partij stelt zich tevreden met de bewering dat deze verklaringen niet op hun "feitelijkheid en waarachtigheid" kunnen worden getoetst; Rekening houdende met hun aantal, kan er niet betwist worden dat deze attesten wel degelijk aantonen dat verzoeker zich actief heeft ingezet om zich te integreren in ons Rijk;

De arbeidsovereenkomsten meegedeeld door verzoeken bewijzen eveneens dat hij geïntegreerd is in ons Rijk en over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk;

Verzoeker heeft nooit hulp gevraagd van het OCMW en werkt sinds 17 maart 2014 voor D.A.;

Het feit dat de werkgever van verzoeker zijn verplichtingen niet zou zijn nagekomen neemt niet weg dat verzoeker effectief nog steeds werkt bij D.A. Dit wordt ondermeer aangetoond door de door hem meegedeelde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, maar ook door de documenten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dat wordt verzonden samen met huidig beroep en dat de door verzoeker geleverde prestaties en ontvangen inkomsten herneemt (stuk 2);

Verwerende partij heeft hier op geen enkele manier rekening mee gehouden en beweert slecht dat "bij natrekking van de Dolsis-gegevensbank blijkt dat betrokkene sinds 16.06.2014 is uitgeschreven als werknemer bij D.A.", wat niet overeenstemt met de reële economische situatie van verzoeker;

De motivering van de aangevochten beslissing is bijgevolg niet afdoende, waardoor verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 schendt, alsook de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen;

Ten slotte heeft verwerende partij eveneens artikel 42quater §1, laatste lid en §4 van de wet van 15 december 1980 geschonden, aangezien uit de hierboven genoemde elementen duidelijk blijkt dat de voorwaarden van §4 wel degelijk vervuld zijn en dat verwerende partij niet op voldoende wijze rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker;

Bijgevolg is het middel, in zijn eerste tak, gegrond."

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Hij stelt dat de voorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet wel degelijk vervuld zijn, aangezien verzoeker het slachtoffer is van huiselijk geweld. Verzoeker stelt dat verweerder totaal geen rekening heeft gehouden met de elementen die hij in dat opzicht heeft aangebracht, namelijk een PV aangaande slagen en verwondingen en een medisch attest. Bovendien stelt verzoeker dat verweerder niet op voldoende wijze rekening heeft gehouden met zijn economische situatie en sociale en culturele integratie, en legt hij documenten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna verkort de RSZ) voor waaruit zou blijken dat hij nog steeds is tewerkgesteld.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote de woning heeft verlaten en is ondergedoken in een vluchthuis, en dat verzoeker sinds 3 maart 2014 als alleenstaande op een ander adres staat ingeschreven, zodat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen beiden. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat verzoeker aan geen enkele voorwaarde van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voldoet, en wordt uitgelegd waarom met name zijn beweringen dat hij slachtoffer is van huiselijk geweld niet kunnen weerhouden worden. Vervolgens gaat de bestreden beslissing in op de elementen die werden opgevraagd in het kader van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat deze niet opwegen tegen het feit dat betrokkene slechts in april 2013 in België aankwam en nog geen jaar bij zijn echtgenote heeft gewoond.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Bij de beoordeling of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing daarbij te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

De relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§4

Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing:

1°[...];

2°[...];

3°[...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4 tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet;”

In casu werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat tussen verzoeker en zijn echtgenote geen sprake meer is van een gezinscel. Volgens de bestreden beslissing blijkt uit een relatieve verslag van 13 januari 2014 dat verzoekers echtgenote de woning heeft verlaten en in een vluchthuis is ondergedoken, en uit gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker sinds 3 maart 2014 als alleenstaande op een ander adres staat ingeschreven. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

Verzoeker betwist echter dat geen enkele voorwaarde van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing zou zijn, en stelt met name slachtoffer te zijn van huiselijk geweld. Hij wijst daarbij op een PV van de politie van Hasselt van 21 januari 2014 aangaande slagen en verwondingen en op een medisch attest van 3 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoeker stelt dat verweerder hiermee totaal geen rekening heeft gehouden, en zich tevreden heeft gesteld met de bewering dat het proces-verbaal gebaseerd zou zijn op feiten die verzoeker zelf heeft verklaard aan de politie en dat het medisch attest geen verband houdt “met eventuele agressie”.

De Raad wijst erop dat het proces-verbaal van 21 januari 2014 waarvan sprake inderdaad louter is gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoeker betreffende beweerdde slagen en verwondingen die op 3 januari 2014 aan verzoeker zouden zijn toegediend door zijn echtgenote en haar familieleden. Verweerder kon terecht stellen dat deze loutere verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Uit een verhoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers verklaringen uitdrukkelijk worden betwist door de vader van verzoekers echtgenote, die onder andere beweert dat verzoekers echtgenote zich op het moment dat zij verzoeker volgens diens verklaringen bij haar thuis slagen zou hebben toegebracht, al in het vluchthuis bevond. Ook in het schrijven aan de gemachtigde gericht van het parket van de procureur des Konings, afdeling Hasselt, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vermeld dat de echtgenote van verzoeker al sedert november 2013 ondergedoken is in een vluchthuis. Verzoeker heeft geen andere bewijsmiddelen voorgelegd, die zijn beweringen omtrent intra-familiaal geweld waarvan hij het slachtoffer zou zijn, kunnen ondersteunen. Uit het medisch attest kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet worden afgeleid dat de letsels die erin worden vermeld (namelijk krabletsel thoracaal en cervicaal, een buil op het achterhoofd en contusies ter hoogte van beide knieën, linker heup en linker schouder) “overduidelijk” aan verzoeker werden toegebracht door zijn echtgenote en haar familie. De bestreden beslissing vermeldt ook ernstige klachten van de echtgenote en haar familieleden omtrent zeer agressief gedrag, verkrachting en bedrog in hoofde van verzoeker en tegenover de echtgenoten, waardoor luidens de bestreden beslissing “het verhaal van betrokkene serieus op de helling wordt gezet” en hij “niet het voordeel van de twijfel kan genieten”. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier verschillende verslagen bevinden van verhoren van verzoekers echtgenote en naaste familieleden, waarin verzoeker wordt beschreven als wantrouwig en agressief en waarin hij ervan wordt beschuldigd zijn echtgenote verkracht te hebben, en met haar getrouwd te zijn om in België verblijfsrecht te bekomen. Ook in het voormeld schrijven aan de gemachtigde afkomstig van het parket van de procureur des Konings, afdeling Hasselt, wordt gesteld dat het huwelijk van verzoeker met zijn echtgenote zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft, gericht op het bekomen van verblijfsrecht voor verzoeker. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt gedurende drie dagen opgesloten te zijn geweest in het huis van zijn echtgenote zonder eten en zonder dat hem werd toegelaten contact te hebben met anderen, staat hij ook deze loutere bewering op geen enkele manier. Waar verzoeker nog aanstipt dat zijn echtgenote hem aan de deur heeft gezet, zonder dat hij zijn kledij kon meenemen en op de politie beroep heeft moeten doen om zijn kleren terug te krijgen, stelt de Raad enkel vast dat uit de verhoren van de politie met de naaste familieleden van de echtgenote van verzoeker de feiten in een geheel ander daglicht worden geplaatst. Zonder zich uit te spreken over de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, acht de Raad het gelet op deze elementen niet onredelijk van de gemachtigde in de bestreden beslissing te oordelen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een slachtoffer van huiselijk geweld te zijn in de zin van een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder nog aan dat verweerder niet op voldoende wijze rekening heeft gehouden met zijn economische situatie en sociale en culturele integratie. Volgens verzoeker tonen de attesten die hij heeft voorgelegd omwille van hun aantal wel degelijk aan dat hij zich heeft ingezet om zich in het Rijk te integreren. Verder stelt hij dat zijn voorgelegde arbeidsovereenkomsten eveneens zijn integratie aantonen, en bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoeker betwist de bewering in de bestreden beslissing dat hij niet meer is tewerkgesteld bij D.A, en voegt bij het verzoekschrift documenten afkomstig van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid toe waaruit dit moet blijken.

De Raad wijst erop dat verweerder door middel van een brief van 18 maart 2014, aan verzoeker betekend op 6 juni 2014, heeft gevraagd om bewijzen over te maken met het oog op een onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft hierop verklaringen op eer voorgelegd van derden die hem positief beoordelen. De loutere omstandigheid dat een groot aantal van dergelijke verklaringen werd voorgelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling van

verweerder dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Bovendien heeft verweerder zich, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet tot deze vaststelling beperkt, maar heeft hij eveneens deze positieve beoordelingen afgewogen tegen het feit dat verzoeker slechts in 2013 in België aankwam en minder dan een jaar bij zijn echtgenote heeft gewoond. De Raad herhaalt dat het hem als annulatierechter niet toekomt zich in de plaats van het bestuur te stellen, en kan slechts vaststellen dat het resultaat van deze afweging door verweerder van verschillende elementen waarmee verweerder overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden, namelijk verzoekers sociale en culturele integratie en de duur van zijn verblijf in het Rijk, niet onredelijk is.

Aangaande de tewerkstelling van verzoeker merkt de Raad op dat verweerder op basis van gegevens uit de Dolsis-databank heeft vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoekers economische situatie stabiel is nu hij sinds 16 juni 2014 is uitgeschreven als werknemer bij D.A. Uit de documenten van de RSZ die verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoeker wel nog bij D.A. is tewerkgesteld, echter de Raad mag bij haar wettigheidstoets enkel gegevens betrekken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, zodat met dit stuk geen rekening mag worden gehouden. Bovendien komt de conclusie van verweerder dat, op basis van gegevens van de Dolsis-databank, deze tewerkstelling beëindigd was en dat deze korte arbeidsperiode niet opweegt tegen het korte verblijf van verzoeker en de korte samenwoning met zijn echtgenote, de Raad niet onredelijk of onzorgvuldig voor. Van verweerder kan immers niet worden verwacht in elk dossier de correctheid van de gegevens uit de Dolsis-databank te controleren aan de hand van bijkomende gegevens zoals deze afkomstig van de RSZ, of na te gaan of betrokkene toch is tewerkgesteld zonder dat zijn werkgever daartoe de nodige formaliteiten heeft vervuld, nu de Dolsis-databank de gemachtigde net moet toelaten de actuele tewerkstellingssituatie van vreemdelingen op een efficiënte manier te beoordelen.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing onafdoende heeft gemotiveerd, niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid of niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2 In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij licht dit onderdeel van het middel toe als volgt:

“Doordat, tweede tak, verwerende partij geen rekening houdt met het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;

Terwijl uit de door verzoeker meegedeelde stukken duidelijk blijkt dat verzoeker bijna twee jaar in België verblijft, dat hij hier geïntegreerd is, dat hij hier werk heeft gevonden, alsook dat familieleden van hem eveneens in ons Rijk verblijven;

Deze elementen tonen duidelijk aan dat artikel 8 van het EVRM, alsook artikel 22 van de Grondwet van toepassing zijn;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft bovendien beslist aangaande het « privéleven » in de zin van artikel 8 van het EVRM dat het :

« ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (E.H.R.M., arrest Niemietz / Duitsland dd. 16 december 1992) ;

Vrije vertaling: niet mogelijk, niet noodzakelijk is om de term „privéleven” op beperkende wijze te definiëren. Het zou te restrictief zijn om haar te beperken tot een „intieme cirkel” waar elk zijn persoonlijk leven kan leiden en om de buitenwereld hier volledig uit weg te laten. Het respect voor het privéleven

moet ook, in zekere zin, het recht voor het individu om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met zijn gelijken.

In casu heeft verzoeker dus duidelijk banden met België gecreëerd die onder de bescherming van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vallen;

Een inmenging vanwege het openbaar gezag in het privéleven en in de uitoefening van dat recht door verzoeker is slechts toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Verwerende partij heeft in de aangevochten beslissing absoluut geen rekening gehouden met het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;

Sterker nog, in de bestreden beslissing valt hieromtrent geen woord te lezen;

De bestreden beslissing is bijgevolg klaarblijkelijk in strijd is met artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet, alsook met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien de beslissing van verwerende partij onvoldoende is gemotiveerd en absoluut geen rekening houdt met bovengenoemde artikelen;

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

Verzoeker stelt dat hij, aangezien hij bijna twee jaar in België verblijft, hier geïntegreerd is en hier werk heeft gevonden en aangezien hij familieleden heeft die eveneens in België verblijven, duidelijk banden heeft gecreëerd met België die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vallen. Volgens verzoeker heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven, en valt hierover in de bestreden beslissing zelfs geen woord te lezen.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* eerst nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten laatste voor het bestuur tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

De Raad wijst erop dat verweerder door middel van een brief van 18 maart 2014, aan verzoeker betekend op 6 juni 2014, heeft gevraagd om bewijzen over te maken, onder andere aangaande zijn gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie, met het oog op een onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft daarop verklaringen op eer voorgelegd afkomstig van kennissen en van zijn meerderjarige zus die eveneens in België woont, en twee arbeidscontracten.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze elementen geen beschermingswaardig gezins- en familieleven heeft aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst enkel in het vage naar “familieleden van hem die eveneens in het Rijk verblijven”. In de mate dat verzoeker zou doelen op een familieleven met zijn zus, kan dit niet worden beschouwd als vallend onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, nu nergens uit blijkt dat verzoeker en zijn zus een belangrijke afhankelijkheidsrelatie zouden hebben (cf. naar analogie met de verhouding ouders en meerderjarige kinderen EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk nr. 52206/99, EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Het feit dat verzoeker heeft verklaard, zoals blijkt uit het administratief dossier, dat hij soms is ingetrokken bij zijn zus, kan hieraan geen afbreuk doen. Ook het familieleven dat verzoeker voordien onderhield met zijn echtgenote, mevrouw E.A.H, kan hier niet dienstig worden aangevoerd, nu zij sinds 3 maart 2014 geen gezinscel meer vormen en mevrouw en haar familie blijkens het administratief dossier niets meer te maken willen hebben met verzoeker.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en familieleven niet werd aangetoond, kan verweerder ook niet worden verweten hiermee onvoldoende rekening te hebben gehouden. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van verzoeker is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

Met betrekking tot het privéleven van verzoeker wijst de Raad erop dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Verzoeker maakt met zijn bewering dat hij sinds bijna twee jaar in België verblijft en hier werk heeft gevonden en geïntegreerd is, geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zoals verzoeker zelf ook aangeeft in het verzoekschrift, een inmenging van het openbaar gezag in het privéleven van verzoeker wel kan worden toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd conform artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, zodat de beweerde inmenging bij wet is voorzien en aan de legaliteitsvereiste is voldaan. Bovendien streeft deze beweerde inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tot slot acht de Raad de afweging die de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemaakt tussen de aangevoerde elementen van gezinsleven, verblijf en werk in het kader van het socio-economisch onderzoek, waarbij werd rekening gehouden met de ernstige breuk in de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, de korte duur van samenwoning tussen beiden, de instabiele economische situatie van verzoeker enerzijds, en het belang om een correcte toepassing te maken van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet anderzijds, niet disproportioneel.

In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het kan wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet dan ook volstaan om te verwijzen naar de bovenstaande bespreking.

Waar verzoeker ten slotte stelt dat in de bestreden beslissing geen woord te lezen valt over artikel 8 van het EVRM en over artikel 22 van de Grondwet, merkt de Raad vooreerst op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 22 van de Grondwet een dergelijke motiveringsplicht omvat. Bovendien meent de Raad dat in de bestreden beslissing wel degelijk de elementen van het gezins- en privéleven werden afgewogen tegen het respect voor een correcte uitvoering van de wet, met name van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, zoals *supra* gesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet blijkt niet.

Het tweede onderdeel van het enige middel is eveneens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES